

## SENTÈNCIA

En nom del Poble Andorrà.-

A la vila d'Andorra la Vella, a 14 de febrer de 2008

Reunida la Sala Civil del M.I. Tribunal Superior de Justícia d'Andorra, sota la presidència del M I. Sr. Jean Louis VUILLEMIN, i els magistrats M.I. Sra. Marie CONTE i M.I. Sr. Josep Maria PIJUAN CANADELL, ha adoptat la resolució següent:

### ANTECEDENTS DE FET

I.- La representació processal de l'Hble. Comú de la Parròquia d'Ordino va presentar davant de la Honorable Batllia demanda en reclamació de la quantitat de 1.576,22 euros contra el Sr. G.D.P. i la companyia "C. SA, demanant la part agent la condemna dels dos defenents a satisfer, solidàriament, a l'Hble. Comú d'Ordino la quantitat de 1.576,22 euros, amb els interessos legals, juntament amb les costes judicials, inclosos els honoraris d'advocat i procurador avaluats i acreditats en tràmit d'execució de sentència.

II.- La representació processal dels defenents el Sr. G.D.P. i la companyia "C. SA" va contestar la demanda formulant l'excepció peremptòria de prescripció de l'acció i, subsidiàriament, mostrarà la seva oposició a la reclamació en quan al fons per no haver estat acreditada la

intervenció del el Sr. G.D.P. en l'accident arran del qual s'haurien produït els desperfectes que reclama la part agent, mostrant també el seu desacord amb la suma reclamada de 1.576,22 euros, interessant la desestimació de la demanda i la condemna en costes a la part agent.

III.- Per sentència de data 28 de març del 2007 dictada per l'Hble. Tribunal Unipersonal de batlles, Secció Civil, es va estimar íntegrament la demanda formulada per l'Hble. Comú de la Parròquia d'Ordino i es va condemnar solidàriament al Sr. G.D.P. i la companyia "C. SA" a indemnitzar a l'agent en la suma de mil cinc-cents setanta-sis euros amb vint-i-dos cèntims (1576,22) euros, més els interessos legals des de la data del sinistre, el 4 de juliol del 2004, i fins que sigui íntegrament satisfeta, imposant-los les costes de la primera instància, incloent-hi les derivades de la intervenció d'advocat i procurador, que seran degudament avaluats en període d'execució de sentència.

IV.- Contra aquesta sentència la representació processal dels defenents el Sr. G.D.P. i la companyia "C. SA" va interposar recurs d'apel·lació al·legant novament la prescripció de l'acció derivada de la responsabilitat extracontractual, per haver passat amb escreix el termini d'un any per exercitar l'acció, ja que entre les parts sols hi hagué converses i aquestes tal d'acostar posicions, al marge de qualsevol reclamació, converses que no suposaven la interrupció de la prescripció ja que aquesta sols es pot interrompre per reclamació judicial (Codi 7,39, 7-1) o per reconeixement de l'obligat (Codi 7, 39, 7-5). Com sigui que l'accident es va produir en data 4 de juliol de 2004 i que la cèdula de citació al present judici es va formular el 16 de febrer de 2006, havent presentat la demanda principal en data 22 de març del 2006, és evident que havia transcorregut més d'un any des de que es produí l'accident, i des del moment en que es podien reclamar els desperfectes, conseqüentment l'acció que tenia la part agent per a reclamar, estaria prescrita.

També recorre la sentència, en quan al fons, perquè considera suficient el testimoniatge del senyor M.L. i del senyor J.C., els dos treballadors de l'Hble. Comú de la Parròquia d'Ordino com consta en autes, no sent prova imparcial per imputar als defenents, únicament amb la seva declaració, la responsabilitat dels danys causats al fanal propietat de dit Hble. Comú. I també perquè la sentència no qüestiona el *quantum*, tot i que no existeixen fotografies dels danys, ni tant sols un peritatge del mateix, sense que aquesta part hagi pogut contrarestar els mateixos,

vulnerant el principi contradictori de la prova. Entén la part apel·lant que la càrrega de la prova correspon a la part agent i que la reclamació efectuada ni és legítima ni s'ajusta a dret, i menys amb els interessos sol·licitats.

La part apel·lant acaba el seu escrit del recurs suplicant al Tribunal que dicti sentència estimant íntegrament el recurs d'apel·lació i admetent íntegrament les pretensions que aquesta part va formular en la seva contesta a la demanda de 17 de maig de 2006, condemnant a la part agent a la totalitat de les costes judicials, inclosos honoraris d'Advocat i Procurador, causades en ambdues instàncies, i que seran valuades i acreditades en període d'execució de sentència.

V.- La representació processal dels agents s'oposà al recurs al·legant que l'accident va ocórrer en data 04 de juliol del 2004 i que la companyia adversa els comunicà el dia 8 de març del 2005 per escrit que volia que li fossin enviats els justificants de la reclamació, i menys d'un any després d'aquest fet es va instar l'acció civil. Assenyala que en la tramitació normal dels sinistres entre les companyies d'assegurances el fet que una, i concretament la deutora, demani a l'altra, la creditora o asseguradora del creditor perjudicat, els justificants de la reclamació, suposa i implica un reconeixement de la responsabilitat, ja de d'altra manera n'hi hauria prou amb una simple comunicació refusant la responsabilitat del sinistre. Per tant, amb la carta del dia 8 de març del 2005 s'interrompé el termini de la prescripció, havent interposat l'acció judicial abans de transcorre l'any des de dita reclamació.

I, en quan al fons, la representació processal de la part apel·lada també s'oposa al recurs perquè les testificals acreditin el fet de l'accident, havent-hi un testimoni presencial dels fets, i un altre que veié el fanal danyat. I com a prova dels danys i del seu import consta el certificat de l'empresa que va reparar el fanal i la factura de reparació.

Acaba el seu escrit d'oposició al recurs demanant que es dicti sentència ratificant el contingut de la sentència apel·lada, condemnant a la part recurrent al pagament de la totalitat de les costes generades en segona instància amb inclusió dels honoraris d'Advocat i Procurador d'aquesta part.

Ha actuat com a magistrat ponent el M.I. Sr. Josep Maria PIJUAN CANADELL.

## FONAMENTS DE DRET

I. Dues son les qüestions que es plantegen en el recurs, la primera la procedència de l'excepció peremptòria de prescripció de l'acció al·legada pels defenents per haver passat amb escreix el termini d'un any per exercitar l'acció. No hi ha discussió sobre el termini de prescripció de l'acció, que és el d'un any aplicable a les accions derivades de culpa extracontractual, ja que les accions que es deriven de la llei Aquília, prescriuen a l'any (sentències de 29 d'abril i 22 de juliol de 1999 i 30 de novembre de 2000).

La discussió es centra en que si hi hagué o no interrupció de la prescripció. Sabem que l'acció sols es pot interrompre per reclamació judicial (Codi 7,39, 7-1) o per reconeixement de l'obligat (Codi 7, 39, 7-5). En la sentència apel·lada l'Hble. Tribunal Unipersonal del Batlle estima que hi hagué interrupció de la prescripció pel fet de que, abans de que s'exhaurís el termini d'un any a comptar des de la data de la producció del dany, el dia 4 de juliol del 2004, la companyia d'assegurances "C. SA" s'adreça per carta de data 8 de març del 2004 a la companyia d'assegurances "A. SA", que ho era de l'Hble. Comú de la Parròquia d'Ordino demanant-li, per a què en relació al sinistre li enviessin justificants de la seva reclamació, carta que obra al foli 46 dels autes, i en resposta a dita demanda la companyia d'assegurances "A. SA" va enviar en data 30 de març del 2005 còpia de la factura de la reparació "quedant a l'espera de que ens autoritzeu a enviar-vos finqui't per la totalitat reclamada", com consta acreditat als folis 47 i 48. L'Hble. Tribunal Unipersonal del Batlle considera que aquesta correspondència, concretament la carta adreçada en data 8 de març del 2005, suposava una reclamació i, per tant, va tenir l'efecte d'interrompre la prescripció, basant-se en que dita carta va fer creure a la companyia "A. SA" que la companyia "C. SA" assumia la responsabilitat en el sinistre del seu assegurat. I, com sigui que la cèdula de citació a judici es va formular el 16 de febrer de 2006, des de la carta del 8 de març del 2005 fins a la citació a judici no havia transcorregut el termini de prescripció de l'acció.

En l'escrit del recurs la part apel·lant al·lega la jurisprudència dictada en reiterades ocasions per aquest M.I. Tribunal, i més concretament per la Sentència de 10 de juliol de 1997, de que tot i en el cas de que s'acredités que entre les parts litigants hi havia converses per tal d'acostar posicions, al marge de qualsevol reclamació, aitals converses no suposaven la interrupció de la prescripció.

La citada sentència de 10 de juliol del 1997, citant la sentència de 25 de maig del 1994, diu que "...la prescripció es pot interrompre per reclamació judicial (Codi 7,39, 7-1) o per reconeixement de l'obligat (Codi 7, 39, 7-5). D'aquesta normativa se'n deriva una primera conclusió, com és que fins i tot si es dóna per acreditat que les parts litigants van mantenir unes conversacions per tal de solucionar aquest assumpte al marge de qualsevol reclamació judicial, aitals conversacions no suposen interrupció de la prescripció..)"

La part apel·lant també cita la sentència del Tribunal Unipersonal de data 5 de setembre de 2002, en la causa núm. B-1706-4/2001, que va decidir en el següent: "El Tribunal entén que la tramesa de la carta, qual contingut exacte desconexim, no constitueix cap mena de requeriment fefaent puix la jurisprudència més recent de la sala civil té declarat que: "La prescripció es pot interrompre per reclamació judicial (Codi 7, 39, 7-1) i per reconeixement de l'obligat (Codi 7, 39, 7-5)" (sentències del 30 de novembre del 2000 i 25 d'abril del 2002 per exemple) (....)"

Aplicant la doctrina exposada, hem de concloure que la carta de data 8 de març del 2005 (foli 49) no pot ser considerada com un reconeixement del deute amb l'efecte de interrompre la prescripció. Per tant, procedeix estimar l'excepció peremptòria de prescripció de l'acció al·legada pels defenents per haver passat amb escreix el termini d'un any per exercitar l'acció i, en conseqüència, estimar el recurs d'apel·lació i revocar la sentència apel·lada, estimant l'excepció peremptòria de prescripció de l'acció al·legada pels defenents.

II.- Com sigui que el recurs ha estat estimat en la seva totalitat, s'escau no fer pronunciament sobre les despeses processals causades en aquesta segona instància, si bé han d'imposar-se a la part agent les costes judicials causades en la primera instància, inclosos els honoraris d'advocat i procurador avaluats i acreditats en tràmit d'execució de sentència.

Vistos la legislació vigent i els Usos i Costums aplicables al present cas,

La Sala Civil del M.I. Tribunal Superior de Justícia d'Andorra,

## DECIDEIX

Estimar el recurs interposat per la representació processal dels defenents Sr. G.D.P. i companyia "C. SA" contra la sentència de data 28 de març del 2007 dictada per l'Hble. Tribunal Unipersonal del Batlle, Secció Civil, i revocar íntegrament la seva part decisòria, estimant l'excepció peremptòria de prescripció de l'acció al·legada pels defenents, imposant a la part agent les costes judicials causades en la primera instància, inclosos els honoraris d'advocat i procurador avaluats i acreditats en tràmit d'execució de sentència, i sense fer pronunciament sobre les despeses processals causades en aquesta segona instància.

Així per aquesta nostra resolució, de la qual en serà tramés testimoni a l'Hble. President de la Batllia, per al seu coneixement i als efectes escaients, definitivament jutjant, ho pronunciem, manem i signem.-